

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1281/2020

02.09.2020. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Весне Поповић, Божидара Вујичића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., које заступа пуномоћник Милан Мелајац, адвокат из ..., против туженог Републичког хидрометеоролошког завода Србије, Београд, чији је законски заступник Државно правобранилаштво из Београда, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3277/18 од 05.12.2019. године, у седници одржаној 02.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ, одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3277/18 од 05.12.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3277/18 од 05.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 330/2016 од 20.06.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезан тужени да тужиоцима по основу исхране за време рада и боравка на терену за период од 01.01.2005. године до 31.12.2006. године, исплати појединачно опредељене износе, са законском затезном каматом од дана доспелости, па до коначне исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима солидарно накнади трошкове поступка у износу од 147.100,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења, па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3277/18 од 05.12.2019. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда, у ставу првом и делу става другог изреке за износ главног дуга, на име трошкова поступка, са законском затезном каматом почев од извршности пресуде, до исплате и жалба туженог у том делу је одбијена, као неоснована. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка, садржано у ставу другом изреке, у преосталом делу, тако што се одбија захтев тужилаца за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова, почев од дана пресуђења до дана извршности пресуде, као неоснован. Ставом трећим

изреке, одбијен захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени на основу одредбе члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата трошкова исхране за време рада и боравка на терену, сагласно Општем колективном уговору и Уредби о накнадама и другим примањима запослених у државним органима и изабраних, односно постављених лица. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом туженог не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 28.05.2007. године, а имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић